GENOM STRID TILL FRID.

PRISBELÖNT ROMANTISERAD HISTORISK BERÄTTELSE

AF

EV AUG. KÖNIG.

Öfversättning.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Lindenschmitt insåg väl, att hvarje ögonblick ökade miss Warnsteins fara, ifall det var fråga om någon sådan. Han berättade derför helt kort, hvad han visste om saken, och öfvertygade äfven Robert om, att hans farhågor ej syntes ogrundade. Nästa ögonblick stod Robert vid porten och ringde häftigt på klocksträngen, i det han på samma gång uppdrog sin revolver ur fickan. Den sena timman, såväl som den illa beryktade trakten, hvarest de befunno sig, rättfärdigade fullkomligt detta försigtigbetsmått.

Han väntade en stund; men då på den andra och tredje ringningen ej heller följde något svar, blef det honom fullt tydligt, att något ovanligt var på färde der inne. En dugtig spark i förening med Lindenschmitts påtryckning kom porten att knaka; för en annan dylik, ännu kraftigare, sprang den upp.

De inträdde i en mörk förstuga och lyssnade ett ögonblick för att möjligen få höra något buller eller någon röst, som kunde leda deras vidare steg; men allt förblef tyst — hela huset tycktes fullkomligt öde. De gingo nu försigtigt framåt och anlände till en annan dörr, som äfven var tillsluten inifrån. Här gälde det ej att besinna sig, man ville ej insläppa dem — så mycket nödvändigare var derför deras närvaro. Robert använde genast samma medel, som haft så god verkan på den yttre porten. Snart var äfven detta hinder undanröjdt. De inträdde i ett svagt upplyst rum, och sedan de något vant sig vid detta halfdunkel, sågo de till sin icke ringa fasa Eleonora ligga till utseendet liflös på soffan, under det ett äldre fruntimmer skyndade in i ett sidorum. Doktorn öppnade hastigt fönstret för att insläppa frisk luft, under det Robert följde efter den flyende qvinnan. I det andra rummet upphann han henne, just då hon stod i begrepp att tillsluta och regla en annan dörr. Robert uppryckte denna dörr så häftigt, att qvinnan tumlade till marken, och hans blick föll nu på den man, som han sett i vagnen vid Eleonoras sida. I hans händer blänkte en mot Robert rigtad pistol. Nästa ögonblick lossades ett skott — ljuset slocknade, ett tungt fall hördes, och i samma ögonblick skyndade en annan gestalt förbi Robert ut i det yttre rummet. Robert hade blifvit liksom bedöfvad af skottet; han märkte knapt det buller, som uppstod i det bredvid liggande rummet, huru doktorn kämpade med den obekante, och att Eleonora, som nu återkommit till medvetande, utstötte ett gällt skri. I första ögonblicket visste han ej en gång, om han var sårad, eller huruvida han sjelf hade skjutit; först då rummet blifvit upplyst kom han åter till sig sjelf. Han märkte då en ung flicka, som kommit in genom en annan dörr och nu med förtviflan målad i sitt anlete gick fram till honom. Han såg vid sina fötter en mensklig gestalt, vid hvilken flickan snyftande böjde knä. Hon tog dess hufvud i sitt sköte, hvarvid mannens ansigte händelsevis kom att vändas mot ljuset och — Robert blickade nu in i Sängers, sin dödsfiendes, förvridna anletsdrag. — Gud är rättvis, sade han djupt uppskakad, — och hans vägar äro underbara. Jag ville hämnas på denne man; nu har Han, som hämden allena tillhör, gjort mig till sitt verktyg för att befria mitt samvete, från bloduskuldens tunga börda.

Den, som knäböjde vid den döende, var den vackra Rosa, och den, som Lindenschmitt förgäfves sökt fasthålla, var Pollmann. I honom hade Eleonora vid uppyaknandet igenkänt baron von Stein; afslöjandet kunde nu ej längre låta vänta på sig, och Eleonora hade anat rätt, då hon yttrade, att det skulle vara ute med brottslingarna, just då de trodde sig nära att få triumfera. Robert höll ännu blicken fäst på tafian vid sina fötter, då doktorn inträdde och lade sin hand på vännens axel.

— Hvad tänker du göra? — frågade han sakta, emedan den dödes närvaro och den unga flickans sorg ingaf honom aktning.

— Jag stannar, — svarade Robert beslutsamt, för att sjelf utlemna mig och hemställa det öfriga åt Försynen, som i dag så synbart ledsagat oss och ändtligen en gång låtit rättvisan tala.

XXXVII.

I fallan.

Pollmann hade undsluppit faran att blifva ertappad på bar gerning. Med möda hade han kommit lös från den tille doktorns omfamning och åtminstone för ögonblicket bevarat sin personliga frihet. Men huru länge och till hvilket ändamål? Eleonora hade igenkänt honom; han var öfverbevisad om sin delaktighet i detta nya bofstreck och intet ögonblick säker för sin frihet. I Sängers qvarlåtenskap, hvarpå man naturligtvis genast skulle lägga beslag, måste, så försigtig han än varit i sitt umgänge med honom, finnas papper, som voro ganska graverande för honom. Han tvifiade ej heller på, att äfven mutter Lenz och hennes dotter skulle vittna mot honom. Allt detta bekymrade honom dock ej så mycket som den tanken, att han gifvit sina fiender vapen i händerna, just då han stod i begrepp att hålla sig skadeslös för så många felslagna förhoppningar under sitt ränkfulla och brottsliga lif. Med en viss tillfredsställelse uppfylde honom dock tanken på Sängers öde och den utsigten, att äfven ockraren gick ett välförtjent straff till mötes. Under dessa och dylika tankar skyndade han vidare, ty hvarje dröjsmål medförde fara. Till sin bostad vågade han ej återvända; han måste fly, ögonblickligen fly, men han saknade medel. Sådana skulle Werner Bank försträcka honom, men först sedan allt aflupit efter önskan. Han hade fått försprång; förvirringen i huset, hvarifrån han kom, måste ännu en stund taga vittnena i anspråk. Han var säker för ögonblicklig förföljelse, men han vågade dock ej tänka på annat än sin egen räddning, ifall den samma var möjlig.

Snart stod Pollmann framför Werner Banks hus. Han var tydligen väntad, ty oaktadt den sena timman öppnade man genast för honom. I förstugan herskade ett djupt mörker, och ej förrän porten blifvit tillsluten och reglad, öppnade Werner Bank dörren till kontoret, i hvilket lampan spred ett svagt sken. Gubben kastade en ängsligt forskande blick på sin gäst och märkte genast, att bofstrecket misslyckats. Han bleknade och tumlade baklänges, liksom om han ville sjunka i jordon.

— Ja väl, gamle kamrat, — sade Pollmann med hes röst, — allt är förbi, åtminstone för mig. Min lycka har krossats mot denna amerikanska qvinna, mina motgångar började, då jag förgapade mig i henne. Men jag har ej kommit hit för att tala om detta, — fortfor han, i det han gick fram till gubben, som sjunkit ned på en stol. — Tiden hastar, hon har igenkänt mig som baron Stein, jag måste härifrån, ögonblickligen härifrån, om det ej redan är för sent. Men dertill behöfs pengar, och jag har kommit hit för att hemta sådana. Skynda således!

Ordet "pengar" syntes ej heller denna gång förfela sin verkan på ockraren. Han for upp ur sin dvala och sade, skälfvande af ångest och raseri: — Jaså, sedan ni förstört allt och gjort er omöjlig genom er dumhet, kanske för alltid ruinerat mig sjelf, så kommer ni hit för att utpressa pengar af mig, för att plundra mig? Jag har ingenting med er och edra skälmstycken att göra, ehuru jag varit nog godhjertad att gifva eder förskott. Efter hvad som nu skett vill ni kompromettera mig genom ert besök! Fort härifrån, eller jag skickar efter polisen!

Pollmanns ansigte antog vid dessa gubbens ord ett demoniskt uttryck.

— Det skulle föga gagna er, — sade han hånande, — vi kunde på sin höjd få vandra hand i hand till tukthuset, och jag vet sannerligen icke, om jag ej skulle önska detta lika gerna som min frihet. Ni tänker ej på de papper och bref, som jag har i min ego; ni glömmer, att jag kan uppställa lika verksamma hotelser mot er.

Ockraren ryste. Han visste blott allt för väl, att hans medhjelpare hade honom fullkomligt i sitt våld, och han sökte förgäfves ett sätt att draga sig ur denna klämma.

— Det var ju blott ett skämt, — sade han; — huru skulle jag kunna tänka på att förråda er? Ni har rätt, ni måste härifrån och detta så fort som möjligt.

— Och dertill behöfver jag pengar, som jag redan sagt, — inföll Pollmann.

— Ja visst, utan tvifvel, och ni skall äfven erhålla sådana, så snart jag får skaffa några. Ni vet ju att tjufvarne hafva stulit ifrån mig alla kontanter, jag är utpressad, fullkomligt pank och måste sjelf låna, hvilket dock ej kan ske utan att väcka uppseende förr än i morgon.

— Ni ljuger, — sade Pollmann kallt. — Ni var ju förberedd på en större utbetalning till i afton i det fall, att allt aflopp efter önskan. Att jag i brådskan skulle vara så dum och säga eder sanningen! Jag borde hafva låtit er tro, att saken vore lyckligt öfverstånden.

I sjelfva verket hade Werner Bank förbundit sig att, ifall utförandet lyckades, till Pollmann och Sänger utbetala en betydlig penningsumma. Det blef honom dock allt för svårt att skiljas vid sitt guld; han ville åtminstone försöka att för ett billigare pris komma ifrån saken. Han hade derför verkligen ej nog penningar inne för att rädda Pollmann ur hans belägenhet.

— Jag behöfver, allvarsamt taladt, ögonblickligen fem hundra thaler för att bestrida resan till Amerika. För denna summa öfverlemnar jag till er de papper, som ni vet jag har i mina händer, och som jag försigtigtvis stoppat på mig — inga undanflykter således!

— Men jag säger ännu en gång, jag har inga pengar inne, jag har inga pengar inne, — svarade ockraren ängsligt. — Var då förnuftig och låtom oss tänka efter, hvar ni kan uppehålla er, tills jag hinner anskaffa summan.

— Till min bostad törs jag ej återvända, den är sannolikt redan tagen i besittning af rättsbetjenterna, — svarade Pollmann. — Mutter Lenz' hus står äfvenledes under uppsigt, och jag vet ej ett enda smyghål der jag kan dölja mig.

— Vänta, jag har det! — sade Werner Bank, som ännu alltid funderade på, huru han med den minsta uppoffringen skulle kunna blifva befriad från Pollmann. — Känner ni den gamla kanalen?

— Nej.

— Om ni går ned till floden och följer densamma, till dess ni har de sista husen i förstaden bakom er, så kommer ni slutligen till öppningen af en gammal kloak. Den bygdes för flera århundraden sedan för afförandet af smuts och orenlighet, instörtade senare till en del och ersattes då af en ny, som ännu begagnas. Denna vistelseort är ej angenäm, men fullkomligt säker, och det är nu hufvudsaken; dessutom får ni väl i er ställning vara nöjd dermed. Tidigt i morgon bittida lemnar jag er den äskade summan, och derpå afsluta vi våra räkningar med hvarandra.

— Hvilken säkerhet har jag på, att ni håller ert ord?

— Ni har mig ju i ert våld.

— I morgon således. Om ni ej infinner er, är ni förlorad.

Med dessa ord reste sig Pollmann, smög sig ut på gatan och gick åt förstaden till, försigtigt skådande omkring sig åt alla sidor.

På en aflägsen gata var ännu ett klädstånd öppet, i hvilket han för sina sista penningar köpte en bond drägt. Mot den samma utbytte han på ett lämpligt ställe sina fina kläder, hvilka han kastade i floden.

Det började redan dagas, då Pollmann anlände till det af Werner Bank betecknade stället. Strax invid floden öfver hvilken de grå morgondimmorna lägrade sig, fans en gammal och förfallen, af ogräs och snår bevuxen mur, i hvilken Pollmann efter ett längre sökande fann en trång ingång. En kall, fuktig luft blåste emot honom, en rätta sprang öfver hans fot, och han ryckte ovilkorligen tillbaka; han tyckte sig vidröra ett lik, då han med handen tog på de med vidrigt slem öfverdragna murarne. Kunde han ej derute invänta Werner Banks ankomst och blott i yttersta nödfall uppsöka denna håla? Han blickade in i den uppstigande dimman och mot det mer och mer frambrytande dags ljuset. Det yttersta nödfallet var redan kommet. Rundt omkring fans intet som kunde skydda honom för polisens spanande ögon, och blefve han sedd, vore han ju förlorad. Det blef honom alltså intet annat öfrigt än att uppsöka den motbjudande hålan; han såg ej att två glödande ögon inifrån bespejade alla hans rörelser. Försigtigt trefvade han sig fram i den smala gången, hvars gyttgiga luft nästan betog honom andedrägten; men han kunde ju stanna i öppningen och njuta så mycket som möjligt af den friska luft, som någon gynsam vind tillförde honom. Han stod just i begrepp att utföra detta beslut, då han hörde ett hest hånskratt och såg en bredaxlad gestalt spärra ingången.

Hade man följt honom? Var han redan i polisens händer, eller hade en besynnerlig slump spelat honom detta spratt?

Han andades lättare, då han i denna gestalt, som i skarpa linier afteckna de sig mot morgonhimmeln, igenkände den Röde.

— Är det ni? — sade Pollmann, nästan förtroligt, i det han sträckte sin hand emot inbrottstjufven.

— Så långdt har det ännu icke kommit, — svarade den Röde; — först ha vi en räkning att uppgöra, innan vi ingå vidare vänskap. Således — har ni erbjudit er som spion och i denna afsigt uppsökt mig? Har gumman sqvallrat? Vill hon med er dela det pris, som blifvit satt på mitt hufvud? Men nu har dock fogeln hoppat i snaran, ock oplockad skall han ej komma derur.

— Men ni ser väl af min drägt, — sade Pollmann oroligt, i det den Rödes eldsprutande ögon ej lofvade honom något godt, — att jag sjelf måste dölja mig för polisen.

— Ni fordrar väl, att jag skulle tro er? — hånade den Röde. — Vi vilja afgöra saken kort och godt; edra medhjelpare äro väl ej långt borta; och om det nu en gång skall bära i väg tillbaka till min gamla pensionsanstalt, så vill jag äfven veta hvarför.

— Jag har ej gjort er någonting, — sade Pollmann, som kände sig fullkomligt magtlös inför denna herkuliska gestalt och blott sökte upptäcka något tillfälle till flykt. — Låt mig gå eller låtom oss här gemensamt vänta, till dess jag erhållit de penningar, som gör det omöjligt för oss att undkomma.

— Ja, ni kommer nog att stanna här, — log den Röde. — Det är kanske möjligt, att jag lemnar ett lik efter mig, då jag går härifrån. Ni har länge nog drifvit edra skurkstreck, mot hvilka mina småsaker blott äro barnsligheter, och det skall blifva mig en sann njutning att få vedergälla er för allt det onda ni gjort.

Pollmann märkte att det blef allvar; rofdjuret började vakna hos hans motståndare och kunde hvarje ögonblick störta öfver och sönderslita honom. Dödsångesten grep honom, ty han hade ej det ringaste vapen att försvara sig med, och oaktadt de dystra utsigter, som han gick till mötes, syntes lifvet honom detta ögonblick i dubbelt retande gestalt. Det fans blott en utväg; han måste försöka öfverraska den Röde och med ett hastigt och vigt hopp komma förbi honom. Nästa ögonblick kom denna tanke till utförande, men — den Röde fattade honom hånleende vid strupen; han hade varit beredd på ett dylikt försök.

I en handvändning låg Pollmann kullslagen på den kalla och slippriga marken, den Röde satte sitt knä på hans bröst och började fängsla honom till händer och fötter med ett rep, som han ständigt bar i fickan. — Se så, min gosse lilla, — sade han, då han slutat detta arbete, — nu skall du väl förlora lusten att springa din väg; du är i godt sällskap och har nu tid att öfvertänka dina synder. Jag ger dig en qvarts timme, derefter vill jag se till, hvad jag kan göra för dig.

Pollmann gnisslade med tänderna, han hade af vanmägtigt raseri blifvit likblek, under det den Röde lugnt framtog sitt eldon och tände på sin pipa.

Under den korta striden hade de begge kämpande ej hört de steg, som utifrån nalkades deras gömställe. Nu upplyfte den Röde lyssnande sitt hufvud och hans skarpa öra märkte genast, att dessa steg härrörde från en polispatrull.

— Ser du, kanalje, — sade han, — hade jag ej rätt, då jag sade, att du förrådt mig? Men..... denna gång skall du med på tukthuset, trots allt ditt lismeri!

Pollmann bad och besvor. — Jag vet ju att jag sjelf är förlorad, — sade han skälfvande, — om de finna oss. Lös blott mina band och låtom oss gå in längre i gången eller också vilja vi slå oss igenom och simma öfver floden; blott ej stanna här!

— Dumheter! — svarade den Röde; jag kan ej simma, och gången sträcker sig ej längre; det är också det samma, i hvilket rätthål vi låta fånga oss. Jag bryr mig om ingenting; jag har en gång blifvit van vid kosten och drägten på tukthuset. Den är alldeles icke dålig; spånaden har jag också lärt mig, och jag skulle bra gerna se den fine herrn i statslivereet.

— Gif er! — ljöd derute en befallande röst.

— Intet tvifvel det gäller oss, — ropade den Röde. — Hitin, mine herrar, jag har honom redan färdig för transporten.

I nästa ögonblick inträdde fyra gendarmer med dragna sablar, åtföljda af en poliskommissarie, doktor Lindenschmitt och Werner Banks länge skrifvare.

Den Röde lät lugnt påsätta sig handklofvarne, en procedur, som der på äfven företogs med Pollmann.

Den försträmde hade förut frivilligt utlemnat de penningar, som han hade qvar efter inbrottet hos Werner Bank. — De hafva nu intet värde för mig, — menade han filosofiskt. — Der, hvarest vi komma att hamna, — vände han sig till Pollmann, — blifva vi förplägade med kronans mat, och när ni blifvit rigtigt hemma i konsten att spinna, kan ni möjligen förtjena så mycket bredvid, att ni kan köpa er ett stycke korf till aftonvard.....

Det lilla sällskapet anträdde nu återvägen till staden; gendarmerna gingo först med de begge fångarne; poliskommissarien, Bauer och Lindenschmitt följde efter.

Doktorn var i den gladaste sinnesstämning. För öfrigt syntes de alle sammans trötta och utmattade, och den klara friska morgonsolen, som nu i sin fulla prakt belyste höstlandskapet, bildade en sällsam motsats till deras förslappade drag och oordnade drägter. Lindenschmitt skulle dock haft lust att utbrista i ett högt jubel, ty han såg nu sig och sina vänner vid slutet af alla sorger och lidanden, han såg nu ändtligen rättvisan triumfera och de skurkar, som så förbittrat hans lif, gå ett välförtjent straff till möte. — Har Bank förrådt mig? hade Pollmann gnisslande frågat och Lindenschmitt höll det med en betydelsefull blick på kommissarien för rådligt att bejaka denna fråga, ehuru detta verkligen ej var öfverensstämmande med sanningen. — Då skall jag åtminstone *ej ensam* ikläda mig fångdrägten, — hade Pollmann derefter mumlat och Lindenschmitt triumferade, emedan han nu var säker på att i Pollmann hafva ett hufvudvittne emot ockraren. Den slutliga upptäckten hade varit skrifvarens verk. Efter samtalet med Eleonora och doktorn i den förras bostad hade han med lodjursögon följt alla sin husbondes rörelser och slutligen så långt inträngt i dennes affärer, att ingenting mera kunde undgå honom. Han hade fått nys om att något ovanligt denna märkliga afton var i görningen. I stället för att gå hem hade han derför dolt sig i ett gammalt väggskåp i förstugan för att kunna iakttaga, hvad som skulle ske på natten. På detta sätt hade det varit honom möjligt att lyssna till uppträdet mellan procentaren och Pollmann, hvilket han sedan utan dröjsmål berättade för doktorn och i förening med denne för polismyndigheterna.

Werner Bank hade denna gång ej tänkt på förräderi. Han var just på väg till Pollmann för att lemna honom den äskade penningsumman, då han varseblef gendarmerna med fångarne. Ett ögonblick stod han som träffad af blixten; derpå repade han sig hastigt och skyndade instinktmessigt till sin bostad, i hvilken återstoden af hans rikedom låg dold. Han tänkte ej mer på hvad han gjorde — blott en enda tanke beherskade honom; han var förlorad, förrådd! Men det var ej förlusten af hans medborgerliga förtroende, ej heller tukthuset som förskräckte honom — hans förkrossade själ hade blott rum för *en enda* känsla; man skall taga ditt guld, man skall beröfva dig dina skatter! — Om han hade fått medtaga dem, skulle han på sätt och vis känt sig lycklig på tukthuset. Han hade en obestämd tanke på att fly, men utan all plan. Så snart han kommit hem och omsorgsfullt stängt alla dörrar efter sig, började han gräfva i sitt kassaskåp och sammanplocka allt som mest låg honom om hjertat.

(Forts. och slut i nästa nr.)

NATHAN FORD MUSIC COMPANY ST. PAUL

Det finaste lager af Pianos, Orglar, Vocalions, Aeolians. Låga priser. Vilkor lätta. Det bästa af allting uti musikväg. Musik-stycken, musik-böcker. Musikvaror af alla slag.

TILLFREDSSTÄLLESLE GARANTERAS.

SVENSKA BITRÄDEN FINNES.

92 & 94 East 3rd St., St. Paul, Minn.

"MILLINERY" FÖR HÖSTEN.

Vi hafva nu ett fullständigt lager af aldra sista modens Millinery för

Höst och vinter

och inbjuda allmänheten att göra vår modehandel ett besök och inspektera våra varor. Priserna alltid de lägsta.

C. A. LANG,

175 EAST SEVENTH STREET, - - ST. PAUL, MINN.

TWIN CITY LIME AND CEMENT CO.,

—KONTOR I—

MINNEAPOLIS OCH ST. PAUL.

Tillverkar "Red Wing Brown Lime," och har till salu White Lime, Hydraulic och Portland Cements, Hair, Stucco och Marble Dust, Pressed och Common Brick, Fire Brick och Fire Clay, Sewer Pipe, Drain Tile, Soapstone Finish, Morter Colors, Roofing Materials, King Tinted Paint, King's Windsor Cement Plaster samt KOL och VED.

J. JOHNSON. P. MATTSON. C. ECKLUND.

JOHNSON & CO.,

395 E. 7TH ST., ST. PAUL, MINN.

SKRÄDDERIETABLISSEMENT.

Nytt elegant vår-lager af alla sorters tyger. Priserna och vårt moderna lager af tyger äro vår bästa rekommendation. Gör oss ett besök och beställ en kostym. Vi skola göra allt för att tillfredsställa eder.

JOHN McGUIRE,

tillverkar de verldsberyktade

ARTIFICIELLA LEMMAR,

Äfven Dr. Bly's Patent Ball and Socket, och "Safety Socket."

Arbetet garanteras för fem år. Lemmar lemnas mot governement orders. Skrif till mig för vidare upplysningar.

63 East 7th Street, - St. Paul, Minn.

We use Alcohol

pure alcohol to make WOLFF'S ACME BLACKING. Alcohol is good for leather; it is good for the skin. Alcohol is the chief ingredient of Cologne, Florida Water, and Bay Rum the well known face washes. We think there is nothing too costly to use in a good leather preservative.

Acme Blacking retails at 20c.

and at that price sells readily. Many people are so accustomed to buying a dressing or blacking at 5c. and 10c. a bottle that they cannot understand that a blacking can be cheap at 20c. We want to meet them with cheapness if we can, and to accomplish this we offer a reward of,

$10,000

for a recipe which will enable us to make WOLFF'S ACME BLACKING at such a price that a retailer can profitably sell it at 10c. a bottle. We hold this offer open until Jan. 1st, 1893.

WOLFF & RANDOLPH, Philadelphia.

Bäddrums-Möbler.

Ni behöfver dem till de underbart låga priser som

Wallblom & Thoorsell,

326, 328, 330 E. 7th St., St. Paul

nu sälja dem för.

Solid Ek, $15.00.

Detta välgjorda, full storlek, Solid Ek bäddrums möblemang endast $15.00. Den har "beveled" spegel glas 20x24 i storlek. Vi garantera detta möblemang att vara första klassen. Samma möblemang med ett långt glas 18x36 i storlek för 20.00.

WALLBLOM & THOORSELL,

Möbler, mattor, gardiner och draperier,

ST. PAUL, : : : MINN.

AUG. MUELLER,

191 East 7th Street,

St. Paul, - Minn.

Stort välsorteradt lager af alla sla *materialier* och *broderiarbeten* samt *virk-garn* för *stickning* till lägsta priser. Stamping och *broderingar* utföras prompt på beställning.

AUG. MUELLER,

191 E. 7th St.,

ST. PAUL, - - MINN.

The National

German Am. Bank,

ST. PAUL, MINN.

KAPITAL: $2,000,000.

RESERVFOND: $175,000.

JOSEPH LOCKEY, President.

WM. LINDEKE, Vice President.

J. W. KRAPFEL, Cashier.

THEO. DRAZ, Ass't. Cashier.

Vexlar.

VEXLAR på alla de förnämsta städer i Europa i större och mindre belopp ti . lägsta marknadspris.

Bank- Post- och Money-orders på Sverige, Norge och Danmark.

Pelsvaror, Hattar, och Handskar

REPARERINGAR

—OCH—

Preserveringar af alla sorters

PELSVERK.

Orders från landsorten mottages.

E. SUNDKVIST.

831 Payne Ave., St. Paul, Minn.

PIANOS, ORGLAR

—OCH ALLA—

INSTUMENTER

till ytterst låga priser, äfven alla sorters

MUSIKSTYCKEN.

Kom och se mitt lager. Repareringar af alla instrumenter utföres noggrant.

ANDREW PETERSON,

418 E. 7th St., St. Paul, Minn.

Olof Sohlberg, M. D.,

Läkare och Kirurg.

Kontor: 329 E. 7th St.,

Bostad: 689 Otsego St.,

ST. PAUL, - - MINN.

BREMER LINIEN.

Passagerare från Sverige och Norge befordras från

BREMEN TILL NEW YORK

å Nord- Tyska Lloyds väl kända, snabbgående ångare.

Nord- Tyska Lloyds

ångare äro:

SPREE, HAVEL, LAHN, TRAVE, SAALE, ALLER, EIDER, EMS, WERRA, FULDA, ELBE, KAISER, WILHELM, II.

Af 3,500 och 7,000 tons drägtighet samt af 4,000 och 10,000 hästkrafter:

Biljettpriserna äro:

Från Göteborg, Malmö, Christiania, Köpenhamn, Christiansand, Stavanger, Bergen, och Esbjerg till New York.....21.00

Från Stockholm till New York.....24.00

Från New York till någon af ofvannämda platser.....$27.00

Från New York till Stockholm...$27.00

Passagerare med Bremer Linien undvika den obehagliga och osäkra resan å små ångare öfver Nordsjön.

OELRICHS & CO.,

AGENTER,

No. 2 Bowling Green, New York,

STATE BANK OF MINNEAPOLIS, Minn.

BANK OF MINNEAPOLIS, Minneapolis, Minn

JOS. M. POTTGIESSEN, 291 E. Jackson St. } ST. PAUL, MINN.

GERMANIA BANK, Sahlgaard & Hobe, }

H. CLAUSSENIUS & CO., No. 80, 5th Ave., Chicago, Ill.

General Western Agents.

1840 DEN GAMLA TILLFÖRLITLIGA 1891

CUNARD LINE,

(ETABLERAD 1840.)

Medförande British och U. S. Post.

Snabbaste Postförbindelse,

AFSEGLANDE TILL OCH FRÅN

NEW YORK hvarje LÖRDAG

jemte extra afseglingar till och från New York hvar fjortonde dag jemte en gång i veckan till och från Boston. UMBRIA, ETRURIA, AURANIA, SERVIA, GALLIA, BOTHNIA, SCYTHIA, PAVONIA, CEPHALONIA och andra varande de största, snabbaste och mest storartade flotta i verlden. Många af ofvanstående äro öfver 520 fot långa, 55 fot breda, 7,500 tons och 14,000 hästkrafter och gå öfver oceanen på litet mindre än SEX DAGAR. Det är ej nödigt framhålla denna utmärkta liniens anseende för snabbhet, komfort och säkerhet (har aldrig förlorat en passagerare under de 51 år den existerat.)

SKANDINAVISKA passagerare erhålla *Board, bostad och transport af bagaget i England fritt.*

Priserna lika låga som någon första klassens passagerare linie.

F. G. WHITING, M'gr West'n Dep't,

(Under Sherman House.)

131 Randolph street, CHICAGO.

5 DAYS 19 HOURS 18 MINUTES

INMAN LINIEN.

Förenta Staternas och Kungliga Post-Ångare.

ETABLERAD 1850.

AMERIKA OCH SKANDINAVIEN.

största, snabbaste o. mest eleganta ångare i verlden.

Biljetter till och från de förnämsta städer i SVERIGE, NORGE, DANMARK OCH FINLAND till eller från hvilken som helst jernvägsstation i FÖRENTA STATERNA OCH CANADA.

Agenter i alla större städer i Förenta Staterna.

Vexlar och Money Orders till salu.

FRANCIS C. BROWN, Gen'l Western Agent, 32 South Clark Street, Chicago, Ill.

1863 Affär etablerad 1863.

VEXLAR och BILJETTER.

Kontant penningesändning till Sverige, Norge, Danmark och Finland.

THE AMERICAN EMIGRANT CO. NO. 90 STATE ST. NEW YORK.

Sverige- och Ocean Biljetter säljas till alla platser.

Kapten R. E. JEANSON, Agent.

Adressera alla bref till:

The American Emigrant Co.,

P. O. BOX 1040,

New York, N. Y.

Om ni begagnar snus,

kom ihåg att

Weyman's "Copenhagen"

är det bästa och är fullkomligt oförfalskadt.

Sänd 25 cts. i frimärken eller "Postal Note" och vi skola sända

eder en nickel pläterad tryckstämpel med ert namn och adress samt block; eller en fin "Printing Outfit" med 3 alfabet och färg, för att märka kort, linne m. m., för endast 35c. Sänd 4 cts. för vår 48-sidiga, illustrerade katalog och prof af visit-kort. Adressera:

SOUTH MINNEAPOLIS CARD Co., MINNEAPOLIS, MINNESOTA.